



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdalény Ježkové a JUDr. Jany Kábrtové v právní věci žalobkyně: **ECOPLAST, spol. s r.o.**, se sídlem Hradec Králové, Kalendova 688/11, zastoupené společností UNTAX, s.r.o., se sídlem Praha 10, U Továren 256/14, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Královéhradecký kraj**, se sídlem Hradec Králové, Horova 17, v řízení o žalobě na nezákonný zásah, proti výzvě žalovaného ze dne 19. 3. 2015, čj. 247892/15/2701-60566-604367, **t a k t o :**

I. **Žaloba s e z a m í t á .**

II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný vydal dne 19. 3. 2015 s odkazem na § 11 odst. 1 písm. d), § 80 a § 81 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, **výzvu na vydání účetnictví za účetní období roku 2012** vedené dle § 4 odst. 10 zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, v technické (elektronické) formě v souladu s § 33 odst. 2 písm. b) tohoto zákona a na **vydání evidence pro daňové účely za zdaňovací období březen až prosinec 2012** vedené dle § 100 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, žalobkyni výzvou sdělil, že jako správce daně bude v rámci vyhledávací činnosti dle § 78 daňového řádu provádět místní šetření na dani z příjmů za zdaňovací období roku 2012 a na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období březen až prosinec 2012.

Žalobkyně podala dne 27. 12. 2015 žalobu ke krajskému soudu, uvedla, že proti citované výzvě podala dne 11. 5. 2015 stížnost podle § 261 daňového řádu, která byla žalovaným zamítnuta rozhodnutím ze dne 22. 5. 2015, čj. 1049207/15/2701-60566-608365. Proti tomuto způsobu vyřízení stížnosti pak žalobkyně podala dne 19. 8. 2015 podání k Odvolacímu finančnímu ředitelství se sídlem v Brně, odvolací orgán však shledal způsob vyřízení stížnosti za souladný se zákonem, a to podáním ze dne 19. 10. 2015, čj. 34655/15/5100-41451-711647. Žalobkyně je však i nadále přesvědčena, že uvedenou výzvou došlo **k nezákonnému zásahu**, neboť se jedná o obrovský rozsah informací o jejích podnikatelských aktivitách, jejich součástí jsou mj. i informace o cenách surovin pro výrobu produktů, o prodejních cenách výrobků žalobkyně, včetně informací o zisku na výrobcích. Z evidence pro daňové účely jsou pak seznatelní všichni dodavatelé a odběratelé žalobkyně, tato je pak přesvědčena, že se jedná o velmi citlivé obchodně využitelné informace, nad jejichž předáním správci daně bez patřičného odůvodnění vyslovuje v řízení údiv. K tvrzení žalovaného, že provádí vyhledávací činnost podle ust. § 78 daňového řádu žalobkyně uvedla, že žalovaného požádala 24. 4. 2015, aby jí sdělil přesvědčivé odůvodnění svého požadavku a jeho rozsahu, neboť ten neodpovídá cílům vyhledávací činnosti dle § 78, tedy, nemůže sloužit k ověření úplnosti evidence či registrace daňových subjektů dle odst. 3 písm. a) cit. ustanovení, ani nemůže sloužit ke zjišťování údajů týkajících se příjmů, majetkových poměrů a dalších skutečností, rozhodných pro správní zjištění, stanovení a placení daně ve smyslu odst. 3 písm. b) cit. ustanovení. Žalovaný neposkytl žalobkyni odůvodnění svého postupu, toliko poukazoval na svoji zákonnou kompetenci a v tomto smyslu žalobkyně odkazuje na nálezy Ústavního soudu ČR ze dne 1. 6. 2005, kdy pod sp. zn. IV. ÚS 29/05 a dále dne 21. 4. 2009 pod sp. zn. II. ÚS 703/06 vyslovil soud názor, že orgán veřejné moci je oprávněn uplatnit vůči jednotlivci zákonem konstituovanou pravomoc nikoliv jakýmkoliv způsobem, ale pouze tak, aby při výkonu své pravomoci respektoval ochranu základních práv jednotlivce, v daném případě pak jeho autonomní sféru, jejíž součástí je jistě i autonomie informační. Odůvodnění žalovaného, že zákonem konstituovanou pravomoc má, tudíž ji hodlá i využít, není dostatečným odůvodněním uvedeného postupu, navíc s neobvykle velkým rozsahem a s nezvyklou strukturou dat, která požadoval, a která umožňují potenciální obchodní zneužití. Požadavek žalovaného je žalobkyní považován za nezákonný zásah do jejího Ústavou garantovaného práva na autonomní sféru.

Žalovaný podává nesprávně extenzivní výklad § 78 daňového řádu, který upravuje tzv. vyhledávací činnost, žalobkyně je přesvědčena, že na jeho základě nelze vyžadovat jakékoliv údaje a v jakémkoliv rozsahu bez relevantního odůvodnění, neboť jeho odst. 3 písm. a) pouze poskytuje oprávnění ověřovat úplnost evidence či registrace daňových subjektů a pod písm. b) poskytuje správci daně oprávnění zjišťovat údaje týkající se příjmů, majetkových poměrů a dalších skutečností rozhodných pro správné zjištění, stanovení a placení daně, tomuto musí odpovídat struktura i rozsah požadovaných informací. Žalobkyně dále poukazuje na otázku, k jakému účelu potřebuje žalovaný v rámci vyhledávací činnosti celé její účetnictví, navíc v elektronické podobě, má-li k dispozici rozvahu, výkaz zisku a ztráty a její daňová tvrzení. Poukazuje i na procesní formu vyžádání informací, tedy podivný telefonický pokyn, následné emaily bez elektronického podpisu, v konečné fázi pak výzvu bez přesvědčivého odůvodnění, s tím, že vzniká otázka souladnosti

těchto úkonů se zákonem. Uváděné citlivé obchodně-výrobní informace v takto masivním rozsahu nemohou dle přesvědčení žalobkyně vést k naplnění účelu vyhledávací činnosti uvedeného v § 78 odst. 3 písm. a) či b) daňového řádu a žalovaný toto nevysvětlil. Žalobkyně považuje popsany stav za stav v právním státě zcela nepřipustný, neboť výsledkem takového extenzivního výkladu by v podstatě byla absolutní kontrola žalovaného nad obchodním/výrobním, nikoliv daňovým chováním žalobkyně. Požadované informace žalovaný pro vyhledávací činnost nepotřebuje a svým postupem narušuje informační autonomii žalobkyně. Tuto spatřuje v tom, že citlivé informace o obchodních a výrobních aktivitách jsou snadno zneužitelné, a to nejen mimo daňovou správu (krádeže dat útokem zvenčí či selháním konkrétní úřední osoby), ale i samotnou státní mocí pro nepřipustnou kontrolu svobody podnikání daňových subjektů a nepřipustné narušování jejich svobodné sféry. Žalobkyně odmítá toto orwelovské pojetí světa žalovaným, neboť ho považuje za neslučitelné se základními principy materiálního právního státu. S odkazem na náleznost pléna Ústavního soudu ČR sp. zn. I. ÚS 43/04, pojednávajícího o autonomii vůle a svobodného individuálního jednání pak žalobkyně připomíná jednak znění čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, majícího dvě dimenze, představující strukturální princip, podle něhož lze státní moc vůči jednotlivci a jeho autonomní sféře uplatňovat pouze v případech, kdy jednání jednotlivce porušuje výslovně formulovaný zákaz upravený zákonem – zde s odkazem na čl. 1 odst. 1 Ústavy ČR, ale i její čl. 2 odst. 4; v druhé dimenzi pak zmíněný čl. 2 odst. 3 Listiny působí jako subjektivní právo jednotlivce na to, aby veřejná moc respektovala autonomní projevy jeho osobnosti, včetně projevů volných, majících odraz v jeho konkrétním jednání, pokud takové jednání není výslovně zákonem zakázáno. Jedná se tak dle žalobkyně o základní právo jednotlivce, které je potřebné aplikovat bezprostředně a přímo, orgány státní moci jsou v takovém případě povinny při aplikaci jednoduchého práva, v nichž se odráží citované články Listiny a Ústavy ČR, interpretovat rovněž tak, aby nezasáhly do subjektivního práva jednotlivce na autonomii vůle, jež v nich uvedený ústavní princip vyjadřuje. Žalobkyně pak je přesvědčena, že toto pojetí vyjadřuje skutečnost, že jednatel a jeho svobodné jednání má v materiálním právním státě vždy prioritu před státní mocí realizovanou zákonem, systematika Listiny základních práv a svobod je vystavěna na potřebě formulace dílčích základních práv, historicky podmíněné reakcí na masové porušování té které oblasti svobody jednotlivce, z níž vyvstalo konkrétní základní právo. Rozhodnutí Ústavního soudu ČR I. ÚS 705/06 ze dne 1. prosince 2008 pak podává, že státní moc si při stanovení a vybírání daní a poplatků musí počínat v mezích stanovených zákonem, který již svou povahou představuje zásah do základního práva na vlastnictví, jež zároveň legitimuje. V podmínkách materiálního právního státu je nezbytné vykládat oprávnění orgánu veřejné moci uplatnit vůči jednotlivci zákonem konstituovanou pravomoc tak, aby byla co nejvíce respektována ochrana základních práv jednotlivce, v daném případě jeho autonomní sféru, jejíž součástí je i jeho informační autonomie.

Z odůvodnění obou rozhodnutí Ústavního soudu ČR plyne ústavní ochrana informační autonomie, která je transponována do jednoduchého práva, konkrétně do ust. § 5 odst. 3 daňového řádu, dle něhož správce daně šetří práva a právem chráněné zájmy daňových subjektů. Dle žalobkyně je v tomto smyslu požadavek žalovaného na vydání účetnictví a evidence pro daňové účely za určené období bez odůvodnění a vymezení účelu, v příkrém rozporu s požadavkem na ochranu

informační autonomie tak, jak ji popisují cit. rozhodnutí ÚS. Žalobkyně je přesvědčena, že ke zjištění případných diskrepancí mezi jejími příjmy a majetkovými poměry zcela postačují informace, které běžně žalovanému předkládá – výkaz rozvahy a zisku a ztrát, jakož i přiznání k dani z přidané hodnoty, z nichž jsou seznatelné obraty jak na vstupu, tak i výstupu. Požadavek žalovaného se tedy zcela míjí se smyslem a účelem ust. § 78 daňového řádu, navíc se žalobkyně ani nemůže dozvědět výsledek činnosti žalovaného, když vyhledávací činnost nekončí meritorním ani jiným rozhodnutím a veškeré údaje, které by předložila, budou uloženy do tzv. vyhledávací části spisu, do níž žalobkyni nebude umožněno nahlédnout. Za bizarní tak žalobkyně označuje představu, že žalovaný o ní shromažďuje bez kontroly obrovské množství informací, provádí jejich zpracování, bez toho aniž by dotčené subjekty měly jakoukoliv možnost kontrolovat nakládání s nimi. Postup žalovaného hodnotí žalobkyně jako nezákonný, založený na nesprávné interpretaci ust. § 78 daňového řádu a hrubě narušuje právo na informační autonomii žalobkyně, zakotvenou v čl. 2 odst. 3 Listiny a v čl. 2 odst. 4 Ústavy ČR.

S ohledem na kompetence, které žalovanému dává § 78 odst. 3 písm. a) a b) daňového řádu a následně užití prostředků, upravených v odst. c) a d) je žalobkyně toho názoru, že se nemůže jednat o bezbřehou kompetenci vyžadovat od daňových subjektů jakékoliv údaje v jakémkoliv rozsahu. Pokud pak žalovaný ani neposkytl k žádosti žalobkyně vysvětlení, je jeho jednání zatíženo libovůlí, což je v materiálním právním státě zcela nepřípustný postup. Závěrem žalobkyně konstatuje, že pro naplnění zákonem předpokládaných cílů, zakotvených v ust. § 78 odst. 3 písm. a) a b) daňového řádu žalovaný požadované informace nepotřebuje, jejich potřebnost ani nevysvětlil a jejich struktura a rozsah svědčí spíše o tom, že žalovaný hodlá dohlížet nad jejím obchodním chováním, což zcela vybočuje z jeho kompetencí. Konečně žalobkyně poukazuje na to, že žalovaný dostatečně neodůvodnil způsob prošetření její stížnosti, odvolací orgán tento problém rovněž řádně nevypořádal, když nesprávně zaměřuje prostředky k dosažení cíle s cílem samotným, žalobkyně pak připomíná i to, že žalovaný žádné místní šetření neprováděl, jen požadoval předložení velkého rozsahu dat v nezvyklé struktuře. Žaloba žádá, aby soud určil, že shora vymezený zásah správního orgánu byl nezákonným zásahem.

Finanční úřad pro Královéhradecký kraj reagoval na žalobu vyjádřením ze dne 5. 2. 2016, v němž uvádí, že vydání předmětné výzvy k předložení žádaných podkladů od žalobkyně předcházela sled řízení, kdy dne 18. 7. 2014 byla telefonicky kontaktována jednatelka žalobkyně paní M. O., které byla podána informace o záměru provést u žalobkyně vyhledávací činnost za rok 2012 a která byla požádána o zaslání elektronických dat. Bylo dohodnuto, že jednatelka zašle, co stihne, neboť má poslední týden v červenci a první týden v srpnu dovolenou, dále bylo domluveno, že žalovaný sdělí jednatelce konkrétní termín pro provedení vyhledávací činnosti. Zmíněný požadavek byl pak též den zaslán e-mailem. Vzhledem k tomu, že jednatelka žalovanému nic před nástupem na dovolenou nezaslala a po 11. 8. 2014 se nedařilo ji kontaktovat telefonicky, byl dne 15. 8. 2014 zaslán e-mail s žádostí o zaslání dat. Žalobkyně reagovala e-mailem 21. 8. 2014, v němž žádala odůvodnění postupu žalovaného a sdělení důvodu vyhledávací činnosti. Dne 19. 3. 2015 pak žalovaný vydal výzvu na předložení účetnictví za účetní období r. 2012 a evidence pro daňové účely za zdaňovací období březen až prosinec 2012, aby v rámci vyhledávací činnosti mohl ověřit údaje, uvedené žalobkyní v přiznáních, tj. získat

předběžné informace o žalobkyni, které by pak případně využil v postupu ke správnému zjištění a stanovení daně. Výzva byla žalobkyni doručena 19. 3. 2015, poslední den lhůty, tedy dne 3. 4. 2015, byla žalovanému doručena žádost žalobkyně o její prodloužení do 24. 4. 2015. Žalovaný žádosti dle § 36 odst. 3 daňového řádu vyhověl, poslední den lhůty podala žalobkyně žádost o vysvětlení k výzvě správce daně a další žádost o prodloužení lhůty, a to o 15 dnů od poskytnutí vysvětlení žalovaného. Tuto žádost žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 4. 2015 zamítl, v rozhodnutí zároveň podal požadované vysvětlení k předmětné výzvě. Dále žalovaný uvádí rozhodné skutečnosti, týkající se následné stížnosti žalobkyně proti jeho postupu a dále žádosti žalobkyně o prošetření způsobu vyřízení této stížnosti, podané žalobkyní Odvolacímu finančnímu ředitelství.

K námitce nezákonného zásahu správního orgánu pak žalovaný připomíná znění ust. § 11 odst. 1 písm. d) daňového řádu, v němž je zakotvena pravomoc správce daně vyzvat daňový subjekt ke splnění povinnosti, na toto ustanovení se žalovaný též ve výzvě odkázal. Bylo jisté v jeho pravomoci výzvu vydat, v ní se odkázal na předchozí komunikaci s jednatelkou žalobkyně, při které byla žalobkyně informována o provádění vyhledávací činnosti žalovaným. Ve výzvě byla žalobkyně informována o tom, při jakém postupu při správě daní byla výzva vydána, s tím, že žalovaný se odkázal na konkrétní ustanovení daňového řádu (§ 80 a 81), zároveň ve výzvě i jmenoval konkrétní postup (vyhledávací činnost k dani z příjmu právnických osob za zdaňovací období r. 2012 a k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období březen až prosinec r. 2012), v odůvodnění výzvy pak konstatoval žalovaný provádění vyhledávací činnosti dle § 78 daňového řádu. Žalovaný poukazuje na jednotlivá ustanovení daňového řádu, kdy § 11 odst. 1 písm. b) mu svěřuje pravomoc provádět vyhledávací činnost, podle § 78 odst. 1 správce daně vyhledává důkazní prostředky a daňové subjekty a zjišťuje plnění jejich povinností při správě daní před zahájením řízení i v jeho průběhu. Ve výzvě žalovaný odkázal na odst. 3 písm. e) tohoto ustanovení, dle něhož jako správce daně provádí v rámci vyhledávací činnosti místní šetření. Dále žalovaný odůvodnil svoji žádost na předložení cit. podkladů odkazem na ust. § 81 předpisu, podle něhož může správce daně provést nebo si vyžádat z účetních záznamů nebo jiných informací výpis nebo kopii, a to na technických nosičích dat. Žalovaný svůj postup, rozsah a strukturu požadovaných dat odůvodnil již v žalobou napadené výzvě, k žádosti žalobkyně pak i ve svém rozhodnutí ze dne 30. 4. 2015. Ve výzvě uvedený rozsah požadovaných listin byl ovlivněn tím, že žalobkyně byla v r. 2012 plátcem daně z přidané hodnoty a poplatníkem daně z příjmů právnických osob. Elektronická forma podání byla žalovaným zvolena vzhledem k objemu účetních a daňových dat žalobkyně. Žalovaný výzvou požadoval po žalobkyni předložit pouze evidence a další listiny, které by mohly být následně důkazem pro případně vedená daňová přiznání. Výzvou přitom byla respektována jedna ze základních zásad daňového řízení, specifikovaná v § 5 odst. 3 daňového řádu, tedy, že správce daně šetří práva a právem chráněné zájmy daňových subjektů v souladu s právními předpisy a používá při vyžadování plnění jejich povinností jen takové prostředky, které je nejméně zatěžují a zároveň umožňují dosáhnout cíle správy daní. Ustanovení § 7 odst. 2 daňového řádu žádá, aby správce daně postupoval tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady, žalovaný tedy s ohledem na objem účetních a daňových dat žalobkyně hodlal využít v prvé řadě elektronickou analýzu dat. Po ní pak může žalovaný při místním šetření vznášet jednodušeji zcela cílené požadavky na předložení konkrétních dokladů a listin, tím se zároveň zkrátí

jeho doba pobytu u žalobkyně na místním šetření. Žalobkyně je tak méně zatěžována požadavky žalovaného a ten může velkou část šetření provádět na svém pracovišti. Oprávnění žalovaného na shromažďování výzvou požadovaných údajů má oporu v ustanovení § 9 odst. 3 daňového řádu a žalovaný rovněž odkazuje v tomto smyslu na rozsudky Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozhodnutí ze dne 14. 3. 2007, sp. zn. 1 Afs 9/2006 a ze dne 16. 8. 2006, sp. zn. 1 Afs 10/2006, z nichž plyne, že výzva k prokázání určitých skutečností, kterou správce daně vydal v rámci vyhledávací činnosti, nemůže zasáhnout žádná žalobcova subjektivní hmotná práva. Pokud by však správce daně zjistil v rámci této činnosti důvody pro doměření daně, jeví se pro tento postup, v rámci zachování zákonného procesního postupu, nejvhodnější např. daňová kontrola. Tato rozhodnutí považují výzvu správce daně za nezbytný prostředek k plnění povinnosti, uložené mu § 36 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (§ 78 daňového řádu), tedy zjišťovat všechny údaje týkající se příjmů daňového subjektu, jeho majetkových poměrů a dalších skutečností rozhodných pro správné a úplné vyměření a vymáhání daní. Daňové subjekty jsou dle Nejvyššího správního soudu povinny při takové činnosti se správcem daně spolupracovat a zjišťované údaje poskytovat. Žalovaný opětovně odkazuje na cit. rozhodnutí s tím, že samotná výzva nemůže zasáhnout žádná subjektivní hmotná práva daňového subjektu, z tohoto důvodu také daňový řád neposkytuje možnost obrany proti takové výzvě, odvolání proti ní vylučuje (§ 48 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků, v platné právní normě § 109 odst. 2 daňového řádu). NSS v odůvodnění též vysvětluje, že výzva je spíše než cokoli jiného upozorněním na to, že správce daně začal věnovat zvýšenou pozornost majetkovým poměrům daňového subjektu a pokud ji daňový subjekt vyhoví a rozptýlí pochybnosti správce daně, není důvodu pro započetí formálnějších postupů, určených ke správnému zjištění a stanovení daňové povinnosti. Přetrvávají-li však pochybnosti i po reakci daňového subjektu, nebo pokud daňový subjekt na výzvu nereaguje, může to být důvodem k zahájení postupu k odstranění pochybností či daňové kontroly.

K žalobní námitce nesprávné aplikace ust. § 78 daňového řádu žalovaný odkazuje na § 11 odst. 1 písm. b) tohoto předpisu, upravujícího pravomoc provádět vyhledávací činnost, s tím, že podle ust. § 78 odst. 1 vyhledává správce daně důkazní prostředky a daňové subjekty a zjišťuje plnění jejich povinností při správě daní před zahájením řízení i v jeho průběhu. Správce daně je oprávněn a povinen vyhledat a zajistit si důkazní prostředky, což činí právě v rámci vyhledávací činnosti. Žalovaný zdůrazňuje, že dle ust. § 78 odst. 3 písm. e) vyhledávací činnost zahrnující v sobě i místní šetření slouží pouze k vyhledávání uvedených důkazních prostředků, k jejich provedení pak dochází v příslušných řízeních až poté, co jsou zahájena ve smyslu § 91 odst. 1 téhož. Dle § 6 odst. 2 daňového řádu osoby zúčastněné na správě daní a správce daně vzájemně spolupracují. V dalším žalovaný připomíná, že předmětnou výzvou požadoval předložit pouze ty evidence, které má žalobkyně v držení a jsou nezbytné pro ověření údajů uvedených v daňových přiznáních a kterými je žalobkyně schopna v souladu s ust. § 92 odst. 3 prokázat všechny skutečnosti, v daňových přiznáních uvedené. Ve výzvě uvedený rozsah požadovaných údajů byl ovlivněn tím, že žalobce byl v r. 2012 plátcem daně z přidané hodnoty a poplatníkem daně z příjmů právnických osob, elektronická forma byla zvolena s ohledem na objem účetních a daňových dat daňového subjektu, kdy dle žalobkyně podaného přiznání k dani z příjmů právnických osob za r. 2012 bylo dosaženo obratu ve výši 105 420 899,- Kč. Žalovaný má za to, že ve výzvě přesně

definoval jednotlivé požadavky, včetně období, k němuž se vztahují, nejednalo se tedy o neomezené informace za neomezené období, či jakékoliv údaje v jakémkoliv rozsahu, jak namítá žalobkyně. Zvolená forma pro předložení požadovaných evidencí je pak v souladu s ust. § 81 odst. 2 daňového řádu. Rozhodnutí NSS čj. 1 Afs 148/2014 vykládá ust. § 92 odst. 3 daňového řádu tak, že důkazní povinnost daňového subjektu je postavena na zásadě, že tento má povinnost sám daň přiznat a vedle toho též povinnost toto své tvrzení doložit. Uvedená poněkud odlišná koncepce dokazování vychází z podstaty daňového řízení, v němž je skutkovým základem tvrzení daňového subjektu o jeho daňové povinnosti. K této koncepci, kterou znal i dřívější zákon o správě daní a poplatků uvedl Ústavní soud v nálezu ze dne 1. 6. 2005, pod čj. IV ÚS 29/05, že „úprava důkazního břemene obsažená v zákoně o správě daní a poplatků představuje v oblasti veřejného práva ještě ústavně konformní průlom do ústavněprávní ochrany autonomie jednotlivce, tedy omezení autonomní sféry jednotlivce, do níž je veřejné moci umožněno zasahovat z důvodu existence určitého a ústavně aprobovaného veřejného zájmu. V daném případě je oním zájmem zájem na stanovení, vyměření a výběru daně, který je z hlediska ochrany vlastnického práva aprobován čl. 11 odst. 5 Listiny, podle něhož lze daně a poplatky stanovovat toliko na základě zákona. Jinými slovy, toto ustanovení připouští omezení vlastnického práva jednotlivce, a to pouze za účelem stanovení a výběru daně a poplatku...“ a dále, že „důkazní břemeno k prokázání určité skutečnosti nese ten, kdo tuto skutečnost tvrdí“. V daňovém řízení stíhá daňový subjekt rovněž povinnost tvrzení (v podobě daňového přiznání). Důkazní břemeno se vztahuje pouze k prokázání skutečností tvrzených daňovým subjektem v daňovém přiznání, tedy skutečností vážících se výlučně k daňové povinnosti subjektu. K tvrzení žalobkyně o tom, že se ani nemůže dozvědět výsledek činnosti žalovaného, pak správní orgán připomíná, že o průběhu místního šetření, které může správce daně provádět v rámci vyhledávací činnosti, sepíše správce daně dle povahy šetření protokol nebo úřední záznam, jak definuje ostatně § 80 daňového řádu. Správce daně je oprávněn a povinen vyhledat a zajistit si důkazní prostředky, což činí právě v rámci vyhledávací činnosti. Vyhledávací činnost zahrnující v sobě i místní šetření ovšem slouží pouze k vyhledání těchto důkazních prostředků, při jejich založení do spisu musí správce daně postupovat podle § 64 a 65 daňového řádu, přičemž v případě písemností založených do vyhledávací části spisu dle § 65 odst. 1 písm. a) daňového řádu platí, že před daňovým subjektem mohou být písemnosti utajeny dočasně ve smyslu § 65 odst. 2 daňového řádu. K provedení těchto důkazních prostředků pak dochází v příslušných řízeních až poté, co jsou zahájena ve smyslu § 91 odst. 1 téhož. K námitce o nezákonném zásahu namítanou výzvou žalovaného a narušení autonomie žalobkyně správní orgán odůvodňuje svůj postup ust. § 11 odst. 1 písm. d) daňového řádu, s odkazem na §§ 80 a 81. Správce má pravomoc vyzvat daňový subjekt ke splnění povinnosti, ve výzvě pak správce daně odkazoval na § 78 daňového řádu, který definuje jeden z postupů při správě daní, konkrétně vyhledávací činnost. Zdůrazňuje, že jejím předpokladem není existence pochybností o správném plnění povinností daňových subjektů při správě daní, jde pouze o zjištění, zda jejich povinnosti byly splněny správně. Za takového stavu pak jistě nelze požadovat, aby správce daně ve výzvě uváděl jakékoliv konkrétní důvody. Žalovaný postupoval při vydání výzvy zcela v souladu s § 78 o vyhledávání důkazních prostředků a zjišťování údajů o příjmech a majetkových poměrech daňového subjektu, i s § 80, upravujícím soubor práv a povinností správce daně. Žalovaný dále uvádí, že si je dobře vědom jak existence veřejného zájmu na

stanovení a výběru daní, tak ochrany autonomie sféry jednotlivce na straně druhé, s ohledem na výše popsanou neexistenci pochybností však neměl zákonný podklad pro sdělení konkrétních důvodů zahájení svého postupu ve věci a je přesvědčen, že čl. 2 odst. 2 Listiny neporušil. Žalovaný má povinnost chránit zájmy státu, zde zájem na stanovení a vybrání zákonem stanovené výše daně v zákonem stanovené lhůtě, přičemž nutně dbá na zachování práv a právem chráněných zájmů daňového subjektu a dalších osob zúčastněných na řízení, toto pravidlo však nelze vykládat natolik extenzivním způsobem, aby jím byla popřena v zákoně následně vyjádřená právní úprava důkazní povinnosti žalobkyně. Ta má jednat povinnost daň přiznat, ale též své tvrzení doložit, daňové řízení je prakticky na této zásadě postaveno. Ústavností takového rozvržení důkazního břemene v daňovém řízení a jeho přínosem se Ústavní soud ve své judikatuře již dříve obecně zabýval, žalovaný poukazuje na nálezy Pl. ÚS 38/95 – Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, sv. 5, str. 271, č. 130/1996 Sb., kdy soud dospěl k závěru, že ust. § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků (v platné právní normě viz § 92 odst. 3 daňového řádu) nedává správci daně oprávnění vyzvat daňový subjekt k prokázání čehokoliv, ale pouze k prokázání toho, co tvrdí tento subjekt sám. Taková úprava důkazního břemene není v daňovém řízení v rozporu s ústavně zaručenými právy. Žalobkyní uváděná tvrzení považuje žalovaný za účelová, namítaným vydáním výzvy a v ní uvedeném rozsahu požadavků na předložení evidencí k narušení proporcionality mezi zájmem státu na výběru daní na straně jedné a právem na informační sebeurčení žalobce na straně druhé k nezákonnému zásahu a nebyly porušeny meze stanovené čl. 2 odst. 2, ani čl. 4 odst. 1 Listiny. Žalovaný proto navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Dne 28. 11. 2016 podala žalobkyně repliku, v níž rekapitulovala průběh nezákonného zásahu žalobkyně a soudu sdělila, že posléze žalovaný provedl u žalobkyně kontrolu výlučně reklamní služby pořizované samotnou žalobkyní a z jeho zprávy vyplývá, že nebyly shledány žádné závady. K podání žalobkyně předložila 2 výzvy žalovaného ze dne 25. 9. 2015, Zprávu o daňové kontrole ze dne 23. 11. 2016 vč. přílohy.

Při jednání soudu dne 1. 12. 2016 zástupce žalobkyně odkázal na skutečnosti, uvedené v žalobě (viz výše), připomněl výsledek daňové kontroly, která navázala na vyhledávací činnost, při níž se žalovaný omezil na bližší kontrolu nákladů na reklamu, výsledek kontroly byl bez jakéhokoli doměřovacího výměru. Zdůraznil znění § 81 odst. 1 daňového řádu, omezující požadavky žalovaného pouze na nezbytně nutný rozsah potřebný pro dosažení cíle správy daní, naplnění tohoto kritéria však žalovaný neodůvodnil. Připomněl, že v úvodu jednání žalobkyně s žalovaným byla telefonicky kontaktována jednatelka žalobkyně, které byl sdělen rozsah evidencí, které má předložit. Ta později dospěla k závěru, že je nutné věc konzultovat se zástupcem, který dospěl k závěru o neadekvátnosti rozsahu žádaných dokladů. Je proto navrhováno, aby soud rozhodl o nezákonném zásahu žalovaného, podrobně definovaného v žalobě. Na náhradě nákladů řízení žalobkyně vyčíslila částku 20.704,- Kč, spočívající v soudním poplatku 2.000,- Kč, 4 právních úkonech po 3.100,- Kč, 4 paušálních náhradách, cestovném ve výši 1.258,- Kč, náhradě za promeškaný čas 600,- Kč a DPH 3.246,- Kč.

Pověřená pracovnice žalovaného souhlasí, že daňová kontrola, která následovala po vytýkacím řízení, byla ukončena a nebyly zjištěny žádné nedostatky, které by vedly k doměření daně oproti daňovému tvrzení. V době, kdy byla žalobkyni zaslána výzva k předložení evidencí, však nebylo možno předjímat následný výsledek daňové kontroly. Žalobkyně podala proti výzvě žalovaného stížnost, kterou řešil nadřízený správce daně a neshledal ji důvodnou. S odkazem na vyjádření ze dne 5. 2. 2016 je navrhováno zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Náhradu nákladů řízení žalobkyně neúčtuje.

Ze správního spisu soud konstatoval Úřední záznam podle § 63 daňového řádu, vypracovaný pracovníci FÚ Hradec Králové dne 18. 7. 2014 o tom, že správce daně kontaktoval telefonicky jednatelku žalobkyně p. M. O. a informoval ji o záměru provést vyhledávací činnost za rok 2012 a tato byla požádána o zaslání elektronických dat, s tím, že do její dovolené odešle, co stihne a 11. 8. 2014 bude domluveno další telefonicky. Ve spise následuje e-mailová korespondence mezi žalobkyní a žalovaným, s tím, že žalobkyně následně žádala objasnění rozsahu a struktury požadovaných údajů. Dne 19. 3. 2015 vydal správce daně již výše cit. výzvu dle § 11 odst. 1 písm. d), § 80 a § 81 daňového řádu, v níž vyzval žalobkyni, aby v rámci vyhledávací činnosti dle § 78 cit. předpisu předložila žádané materiály elektronickou cestou. Dne 3. 4. 2015 požádala žalobkyně o prodloužení lhůty ke splnění uložené povinnosti, dne 24. 4. 2015 žádala o vysvětlení k výzvě. Žalovaný dne 30. 4. 2015 vydal rozhodnutí o zamítnutí druhé žádosti žalobkyně o prodloužení lhůty, s tím, že prvé vyhověl a dále odůvodňuje svůj postup. Proti tomuto úkonu podala žalobkyně dne 11. 5. 2015 stížnost na postup správce daně, kterou žalovaný řešil Vyrozuměním o vyřízení stížnosti dne 22. 5. 2015, předchozí postup ve věci shledal správným. Žalobkyně následně dne 19. 8. 2015 podává Odvolacímu finančnímu ředitelství v Brně Žádost o prošetření způsobu vyřízení stížnosti na postup správce daně a adresát věc řešil přípisem, nazvaným Vyrozumění o prošetření způsobu vyřízení stížnosti, kdy žalobkyni sdělil, že po provedeném prošetření neshledal na postupu žalovaného žádného pochybení.

Soud přezkoumal postup žalovaného v projednávané věci v mezích žalobních bodů

(§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v namítaném postupu žalovaného neshledal, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 87 odst. 3 s.ř.s.).

V průběhu řízení došlo ze strany účastníků k odkazům na jednotlivá ustanovení zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, a to:

- § 5 odst. 3 – Správce daně šetří práva a právem chráněné zájmy daňových subjektů a třetích osob (dále jen osoba zúčastněná na správě daní) v souladu s právními předpisy a používá při vyžadování plnění jejich povinností jen takové prostředky, které je nejméně zatěžují a ještě umožňují dosáhnout cíle správy daní.
- § 7 odst. 2 – Správce daně postupuje tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady. Z důvodu hospodárnosti může konat správce daně úkony pro různá

řízení společně. Ze spisu, popřípadě z rozhodnutí vydaného na základě těchto úkonů, musí být zřejmé, ke které povinnosti a s jakým výsledkem byly úkony učiněny.

- § 9 odst. 3 – Správce daně může shromažďovat osobní údaje a jiné údaje, jsou-li potřebné pro správu daní, a to jen v rozsahu, který je nezbytný pro dosažení cíle správy daní.
- § 11 odst. 1 – Správce daně a) vede daňová řízení a jiná řízení podle daňového zákona, b) provádí vyhledávací činnost, c) kontroluje plnění povinností osob zúčastněných na správě daní, d) vyzývá ke splnění povinností, e) zabezpečuje placení daní.
- § 36 odst. 3 – Nevydá-li správce daně rozhodnutí do doby, o níž má být lhůta podle žádosti prodloužena, nebo nevydá-li rozhodnutí do 30 dnů ode dne, kdy žádost obdržel, platí, že žádosti bylo vyhověno. Je-li rozhodnutí, kterým nebylo žádosti plně vyhověno, oznámeno po uplynutí stanovené lhůty, o jejíž prodloužení je žádáno, končí běh této lhůty uplynutím tolika dnů po oznámení tohoto rozhodnutí, kolik dnů zbývalo v době podání žádosti do uplynutí stanovené lhůty.
- § 78 odst. 3 – V rámci vyhledávací činnosti správce daně a) ověřuje úplnost evidence či registrace daňových subjektů, b) zjišťuje údaje, týkající se příjmů, majetkových poměrů a dalších skutečností rozhodných pro správné zjištění, stanovení a placení daně, c) shromažďuje a zpracovává informace a využívá informační systémy v rozsahu dle § 9 odst. 3, d) opatřuje nezbytná vysvětlení, e) provádí místní šetření.
- § 80 – odst. 1 – Správce daně může provádět místní šetření. V rámci tohoto postupu správce daně zejména vyhledává důkazní prostředky a provádí ohledání u daňových subjektů a dalších osob zúčastněných na správě daní, jakož i na místě, kde je to vzhledem k účelu místního šetření nejvhodnější. Odst. 2 – K provedení místního šetření může správce daně přizvat osobu, jejíž přítomnost je podle povahy věci potřebná. Odst. 3 – O průběhu místního šetření sepíše správce daně podle povahy šetření protokol nebo úřední záznam. Odst. 4 – Správce daně může pořizovat obrazový nebo zvukový záznam o skutečnostech dokumentujících průběh úkonu, o čemž předem uvědomí osoby, které se tohoto úkonu účastní.
- § 81 – odst. 1 – Úřední osoba provádějící místní šetření má v době přiměřené předmětu místního šetření, zejména v době provozu, právo na přístup na pozemky, do každé provozní budovy, místnosti a místa, včetně dopravních prostředků a přepravních obalů, k účetním záznamům nebo jiným informacím, a to i na technických nosičích dat, v rozsahu nezbytně nutném pro dosažení cíle správy daní. Toto právo má též, jde-li o obydlí, které daňový subjekt užívá současně pro podnikání, je-li to nezbytné a nelze-li rozhodné skutečnosti zjistit jiným způsobem. Odst. 2 – Správce daně může provést nebo si vyžádat z účetních záznamů nebo jiných informací výpis nebo kopii, a to i na technických nosičích dat. Odst. 3 – V rozsahu nezbytném k prověření údajů na technických nosičích dat má správce daně právo na informace o používaných programech výpočetní techniky a může využívat programové vybavení, ve kterém byly informace pořízeny.

Žalobkyně dále na podporu svého názoru připomíná znění čl. 2 ods. 3 Listiny základních práv a svobod – každý může činit, co není zákonem zakázáno, a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá, a čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky –

Česká republika je svrchovaný, jednotný a demokratický právní stát založený na úctě k právům a svobodám člověka a občana, dále pak jejího čl. 2 odst. 4 – každý občan může činit, co není zákonem zakázáno, a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá.

Krajský soud po přezkoumání a projednání věci konstatuje, že z výše uvedených ustanovení daňového řádu, dále pak i ze znění jeho § 92, zejména v odst. 3 a 4, nelze dojít k závěru, že žalovaný nebyl oprávněn, v souvislosti s oznámením o místním šetření na dani z příjmů za zdaňovací období roku 2012 a na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období březen až prosinec 2012, požadovat na žalobkyni žalovanou výzvou předložení účetnictví za účetní období roku 2012, vedeného dle § 4 odst. 10 zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, v technické (elektronické) formě v souladu s § 33 odst. 2 písm. b) tohoto zákona, a vydání evidence pro daňové účely za zdaňovací období březen až prosinec 2012, vedené dle § 100 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Žalobkyně svůj závěr o nezákonnosti citovaného postupu žalovaného opírala zejména o výše cit. ustanovení Ústavy a Listiny základních práv a svobod (dále jen LZPS), s tím, že se jedná o obrovský rozsah informací o jejích podnikatelských aktivitách, dodavatelích a odběratelích, tedy z jejího pohledu o citlivé informace nedaňového charakteru. Krajský soud se závěrem o velkém rozsahu informací o podnikatelských aktivitách žalobkyně souhlasí, nemůže se ovšem ztotožnit se závěrem o jejich nedaňovém charakteru. Krajský soud je přesvědčen, že v daném případě se jedná o problém možného rozsahu omezení ústavněprávní ochrany autonomie jednotlivce co do koncepce dokazování v daňovém řízení, tímto vztahem mezi ústavně aprobovaným veřejným zájmem a ochranou vlastnického práva v podobných případech se blíže již dříve zabýval jak Ústavní soud, tak i Nejvyšší správní soud v Brně. Z rozhodnutí NSS 1 Afs 148/2014 ze dne 7. 1. 2015, citujícího mj. i nálezy Ústavního soudu ze dne 1. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 29/05 je patrné, že tato koncepce důkazního břemene, jak v současném právním předpisu, tak i dřívějším (zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků) představuje ještě ústavně konformní průlom do ústavněprávní ochrany autonomie jednotlivce, tedy omezení jeho autonomní sféry, do níž je veřejné moci umožněno zasahovat z důvodu existence určitého a ústavně aprobovaného veřejného zájmu, v daném případě se jedná o zájem na stanovení, vyměření a výběru daně, z hlediska ochrany vlastnického práva aprobovaného právě namítaným článkem LZPS. Krajský soud je dále přesvědčen, že pokud by byly námitky žalobkyně shledány oprávněnými, došlo by k popření rozsahu oprávnění správce daně, vyjádřenému ust. § 78 daňového řádu, tedy, že tento je nadán pravomocí sledovat v rámci vyhledávací činnosti vývoj daňové povinnosti ještě v časovém úseku před započítáním daňového řízení a získávat tak prostředky pro splnění důkazního břemene, které zákon v některých případech správci daně stanoví, zde např. ust. § 92 odst. 5 daňového řádu, s tím, že obsahem této činnosti je především vyhledávání a opatřování důkazních prostředků, tedy informací, důležitých pro rozhodování.

K námitkám žalobkyně, citujícím jednotlivé nálezy Ústavního soudu krajský soud podotýká, že jí uváděné argumentace na projednávaný případ v uváděných souvislostech většinou nedopadají. Nález sp. zn. IV. ÚS 29/05 z 1. 6. 2005 tak řešil překročení autonomní sféry jednotlivce (viz výše) v momentě, kdy správce daně požadoval po stěžovateli, který půjčoval obchodní společnosti finanční prostředky v letech 1996 a 1997, doložení výše jeho úspor co do původu a zdroje všech

prostředků. To však s projednávaným případem co do rozsahu zásahu ve výše uvedeném smyslu nelze porovnávat. Ústavní nález, žalobkyní namítaný, sp. zn. II.ÚS 703/06 ze dne 21. 4. 2009, řešil obdobnou otázku, kdy však jasně určil, že správce daně je oprávněn žádat potřebné doklady a písemnosti, ovšem zejména v rámci daňové kontroly, nikoliv opakovaně dodatečně žádat předkládání dalších důkazních prostředků. Je tak patrné, že ani tento závěr nemůže žalobní námitky zásadněji podpořit a podobně je tomu i v případě, jehož vyústěním byl nález Ústavního soudu I. ÚS 705/06 ze dne 1. 12. 2008, pojednávající o zákonnosti postupu finančního úřadu a ředitelství v případě výzev k dodatečnému daňovému přiznání a vydání dodatečného platebního výměru, s doměřením daně na základě pomůcek. Žalobkyně dále citovala k podpoře svého závěru nález I. ÚS 43/04 ze dne 13. 4. 2004, který však pojednal o subjektivním právu jednotlivce na autonomii vůle, garantované LZPS, v souvislosti s problémem prorogace místní příslušnosti soudu v úvěrových smlouvách a popsal formalistický přístup soudu k této otázce. Závěry o formalistickém přístupu soudu k výkladu právních norem v uváděném případě však nemohou být, dle přesvědčení krajského soudu, podkladem pro srovnání při hodnocení postupu správce daně v současně projednávané věci. Krajský soud k žalobkyní namítaným závěrům cit. nálezů Ústavního soudu shrnuje, že všechny řeší právě otázku souladu postupů správců daně v případech stěžovatelů na neadekvátnost a nezákonnost zásahů do jejich zákonem a LZPS i Ústavou ČR chráněných práv (viz výše), nicméně v nich řešené materie nejsou, dle přesvědčení soudu, přínosné pro žalobkyní učiněné závěry v přezkoumávané věci.

Krajský soud v žalobě postrádá bližší argumentaci k vyjádření pochybností žalobkyně ohledně toho, že žalovaným žádané materiály nemohou sloužit k cílům vyhledávací činnosti dle § 78 daňového řádu. Soud je přesvědčen, že základem činnosti správce daně je provádění kontrolní činnosti nad dodržováním daňových předpisů a k této slouží v zákoně popsané prostředky. Námitku případného potenciálního obchodního zneužití tak soud nemůže v daných souvislostech považovat za vážně míněnou, neboť by popírala samotnou podstatu činnosti správce daně. Tak, jak se krajský soud seznámil s postupem správního orgánu v dané věci, s vyřízení stížnosti žalobkyně i s následným postupem a vyrozuměním Odvolacího finančního ředitelství v Brně, je přesvědčen, že v daném případě nedošlo k nezákonně rozšířenému výkladu smyslu § 78 daňového řádu, naopak se s vyjádřením žalovaného soud ztotožňuje a dává mu za pravdu. Žalovaný totiž nežádal na žalobkyni vydání jakýchkoliv údajů, ale právě pouze dokladů účetních a evidenčních, které slouží jako daňové podklady. To, že žalovaný kontaktoval odpovědnou osobu žalobkyně a telefonicky ji vyzval k potřebné spolupráci, která však v toku předpokládané lhůty nebyla akceptována a posléze tedy vydal písemnou výzvu k předložení dokladů, soud nepovažuje za nepřípustné jednání, které by mohlo vést k vyslovení nezákonnosti napadeného postupu žalovaného. Krajský soud pak na závěr podává, že si je vědom potřeby vědomí svobody podnikání jednotlivých subjektů, které je vyjádřeno v jednotlivých člancích LZPS i Ústavy České republiky a vyjádřeno jako existence dvou dimenzí čl. 2 odst. 3 LZPS např. v nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 43/04 ze dne 13. 4. 2004, avšak pro daný případ je přesvědčen, že je zcela na místě připomenout výše uvedený závěr Nejvyššího správního soudu, který využil citaci nálezu Ústavního soudu ze dne 1. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 29/05 o ústavnosti průlomu zásahu veřejné moci do ochrany autonomie jednotlivce z důvodu ústavně aprobovaného veřejného zájmu, jak soud pojednal výše.

Na základě výše uvedených skutečností tedy dospěl po projednání věci krajský soud k závěru, že v daném případě žaloba žalobkyně nebyla důvodná a tuto tedy, v souladu s § 87, odst. 3 s.ř.s., zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když vě věci žalobkyně nebyla úspěšná, náhrada nákladů řízení jí proto nenáleží, úspěšný žalovaný pak náhradu nákladů řízení neúčtoval.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 8. prosince 2016

Mgr. Marie Kocourková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iveta Škopová